

(Löysin tämän 15-vuotiaana aloitetun tarinan alun sattumalta pöytälaatikostani. Teksti on vaikeaselkoista ja rönsyilevää, joten toivon, että annatte palautetta siitä, mitä kannattaisi parantaa, mitä jättää ehkä pois ja kannattaako tarinaa jatkaa.) Tavallisen, tylsän maailmamme ihmiset ovat monesti ajatelleet elämämme kaikkeuden ja meitä ympäröivän maailman olevan koko laajan olevaisuuden ja äärettömän avaruuden ainut sekä tapahtumarikkain keskipiste. Aikojen kuluessa tuo käsitys on saanut meidät kuitenkin sokeiksi sille kaikelle ihmeellisyydelle, joka on olemassa ympärillämme, mutta kadonnut epäuskoisuutemme ja itsekkyytemme myötä ajatuksistamme. Kauan, kauan sitten ja silloinkin vain harvat elävät olennot tiesivät vielä totuuden. Sen mukaan maailmoja on tätäkin nykyä monia rinnakkain erillisinä, mutta toisiinsa merkillisesti yhteyksissä olevina ulottuvuuksina. Niitä on limittäin toistensa lomassa kuin lukemattomia tähtiä äärettömässä avaruudessa - niin käsittämätön ja selittämätön määrä, ettemme pystyisi niitä halutessammekaan edes laskemaan. Oma maailmamme on yksi noista miljardeista ja taas miljardeista ulottuvuuksista yhden äärettömän pääolevaisuuden sisällä: kuin yksi muista eroamaton, mutta silti niin erilainen hiukkanen. Yksi niistä, joita syntyy jatkuvasti tasaisin väliajoin ja joista toiset ovat vanhempia, toiset nuorempia. Maailmojen koko kuitenkin vaihtelee. Suurin osa niistä on hyvin pieniä, ja oma ulottuvuutemme on yksi pieniin, vaikkei kuitenkaan pienimpiin lukeutuvista. Se on iältään myös yllättävän nuori verrattuna siihen, mitä itse ajattelemme sanoessamme sen olevan vanha. Maailmat ovat myös sitä pienempiä, mitä nuorempia ne ovat; osa vastasyntyneistä on tuskin Suomea suurempia. Niiden syntyvyys ja määrän kasvu on paljon suurempaa kuin kuolleisuus, sillä tähän mennessä yksikään maailma ei ole vielä kuollut. Harvassa olevat suurimmat maailmat ovat harvassa ja koko äärettömän olevaisuuden vanhimmat ja yleensä myös tapahtumarikkaammat. Niistä kuitenkin selkeästi suurin ja kaikkien aikojen vanhin maailma on ulottuvuuksista ensimmäisenä syntynyt Esthránd, joka tuon maailman muinaisella ja ensimmäisellä kielellä myös merkitsee vanhinta. Se on koko valtavan olevaisuuden ja kaikkien maailmojen keskipiste - paikka, josta vuodenaajat, kuukaudet, aika ja luonnonvoimat ovat saaneet alkunsa. Muiden elollisten maailmojen tavoin myös Esthránd tulee joskus tulevaisuudessa kuolemaan, mutta tätä nykyä se kuitenkin kukoistaa ja on kaikista kauneimmillaan. Siellä on aina vallinnut kultainen keskiaika, jolloin kaikki elävät ja olevaiset ovat eläneet yhteisymmärryksessä toistensa kanssa. Tämä tasapaino riippuu täysin tarujen ikivanhoja ja sukupolvelta toiselle periytyviä luonnonvoimia hallitsevista neljästä Vuodenaikojen hallitsijasta ja heidän palvelijoistaan, vähäisemmistä luonnonvoimia omistavista Kuukausien hallitsijoista, jotka ovat kautta aikain olleet vastuussa myös kaikkien kansojen yhteisestä hyvinvoinnista. Tuo tasapaino on pitkään pysynyt ja Esthrándin luonto kukoistanut Neljän Suuren jaoteltuaan aina hallitsija-aikansa siten, että yksi vuodenaika kestää aina suunnilleen tasan kolmen kuukauden verran kuten meidän omassa maailmassamme. Sen vuoksi jokaisella Vuodenaikojen hallitsijalla on kolme kuukausipalvelijaa: joului- , tammi- ja helmikuu talvella, maaliskuu- , huhti- ja toukokuu keväällä, kesä- , heinä- ja elokuu kesällä ja syys- , loka- ja marraskuu syksyllä. Vuodenaikojen ominaisuuksien ja järjestyksen mukaan riippuvat myös se, minkä pääilmansuunnan tuulen kulkuja heidän on aina tullut hallita eniten ja minkä pääilmansuunnan ilmatarpäällikkö on kenenkin palveluksessa. Talven hallitsija hallitsee pohjoista, kevään itää, kesän etelää ja syksyn länttä. Väli-ilmansuuntia ja niiden tuulia hallitsevat vuorostaan vuodenvaihdosten ajan kuukausihallitsijat, joita on Vuodenaikojen hallitsijoiden tavoin neljä. Näitä ovat maaliskuu- , touko- , elo- ja marraskuun hallitsijat, joista maaliskuun hallitsija hallitsee koillista, toukokuun kaakkoa, elokuun lounasta ja marraskuun hallitsija luodetta. Jos väli-ilmansuuntia ja niiden hallitsijoita ei olisi, ei olisi myöskään vuodenaikojen vaihtelua, vaan Esthrándissa olisi aina vallinnut erilaisten säitten kaaos ja

sekamelska. Palataksemme maailman tasapainoon on hyvin surullista ja ehkä hiukan häpeällistäkin paljastaa, että se on järkkyy kerran paikan oltua vielä suunnilleen saman ikäinen kuin oma maailmamme on nyt. Silloin Vuodenaikojen hallitsijoiden välille syttyi sota, jonka syyn ja alkuperän vain harvat nykyisinkin tietävät ja jonka pysäyttäjän huhutaan olleen yksi Neljästä Suuresta harvinaisen nuorella iällä. Jokainen Vuodenaikojen ja Kuukausien hallitsijoiden nimistä tarkoittaa heidän hallittavissaan olevaa kuukautta Esthrándin ikivanhalla, muinaisella kielellä, jonka sanat muistuttavat jossain määrin yhtä oman maailmamme maitten monista kielistä - nimittäin englantia. Sen mukaan Vuodenaikojen hallitsijoista Talven Valtias on Wirden, Kevään Kuningatar Spríana, Kesän Valtiatar Zymra ja Syksyn Ruhtinas Audurm ja heidän lastensa nimet hyvin paljon heidän omiaan muistuttavia kuten Kuukausien hallitsijoiden lastenkin nimet. Kuukausien hallitsijoista Tammikuu on Janrynd, Helmikuu Febria, Maaliskuu Marchia, Huhtikuu Aprilia, Toukokuu Maya, Kesäkuu Júnie, Heinäkuu Juli, Elokuu Åqust, Syyskuu Sethrém, Lokakuu Octrom, Marraskuu Novgord ja Joulukuu Decermun. Kukaan Neljästä Suuresta ei ole koskaan ollut ihminen, vaan he ovat hyvin läheisesti ihmisiä muistuttavia, mutta ulkomuodoltaan huomattavasti kauniimpia olentoja, joiden suvun ensimmäinen jäsen syntyi luonnonhenkien tavoin luonnon elottomista olevaisista. He kykenevät hallitsemaan luonnonvoimiaan siksi, että heidän lajinsa on suoraan siitä syntynyt ja kehoksi kiinteytynyt. He ovat luonnonvoima ja sen ikaikaisuus itse, mutta eivät ole kuolemattomia toisin kuin Ajan ja Vuorokausien neljä ja toistaiseksi ihmisten mielistä unohtunutta hallitsijaa. Vaikka he avioituivat minkä tahansa muun olennon kanssa ja saivat yhteisen lapsen, tämän suonissa virtaisi puhtaana luonnon hallitsijoiden väkevä veri. Ongelmana kuitenkin on, etteivät he kykene saamaan parisuhteeseen sitouduttuaan kuin yhden ainoan perillisen, joka on aina ollut samaa sukupuolta kuin Vuodenajan hallitsija. Kuukausien hallitsijat ovat kuitenkin heikompia luonnonvoimien hallitsijoita, sillä he ovat vain ihmisiä, jotka Vuodenajan hallitsijat ovat valinneet tarkoin palvelijoikseen antamalla näille pienen osan omista voimistaan. Luonnonvoima vaikuttaa heihin siten, että hekin voivat saada ainoastaan yhden voimien perivän lapsen. Ilmansuuntien ilmatarpalvelijoilla tilanne on toinen; he kyllä pystyvät saamaan useamman lapsen, mutta valta luonnon hallitsijoiden palvelijana siirtyy heti vanhimmalle, kunhan tämä vain on puhdasverinen ilmatar. Myös nimi periytyy luonnonvoimien mukana luonnonhallitsijalta tämän lapselle. Esthrándissa ei ole koskaan ollut ajanlaskua toisin kuin meidän maailmassamme, mutta tuon ikivanhan maailman vielä ollessa oman maailmamme nykyisessä iässä oli Kesän Valtiatar Zymran vuoro hallita luontoa ja säätä kolmen määrätyn kuukauden ajan, kun levottomuudet alkoivat. Esthrándin Suurmanner jakaantuu vielä nykyäänkin neljään erinäiseen osaan, jossa Vuodenaikojen hallitsijoiden oman valtakunnan alueella vallitsee aina ja ikuisesti heidän oma vuodenaikansa. Siellä he ja muut luonnon hallitsijat elivät toistensa kanssa suuressa yhteisymmärryksessä ja toisilleen läheisinä kuin sisarukset. He olivat keskenään myös erottamattomia ystäviä, vaikka poikkesivat toisistaan täysin ominaisuuksiltaan ja tavoiltaan. Eniten toisistaan poikkesivat kuitenkin Wirden ja Zymra kuten kaksi toisilleen vastakohtaista vuodenaikaa poikkeavat. Siinä, missä Spríana ja Audurm olivat enemmän toistensa kaltaisia ja tulivat siksi toimeen keskenään, heidän välinsä olivat aina paljon kylmemmät ja he riitelivät usein. Kun Kesän Valtiatar Zymra oli nöyrä, kiltti ja vaatimaton, oli Talven Valtias Wirden kaikkea muuta: pröystäilevä, ylpeä ja itserakas. Vaikka Zymra rakasti tätä kuin veljeään, hän joutui monesti suuttumaan miehelle siksi, ettei tämä häntä kohtaan tuntemasta rakkaudesta huolimatta oppinut koskaan lopettamaan riidanhaluisuuttaan ja rajatonta kunnianhimoaan. Kesän Valtiatar oli Vuodenaikojen hallitsijoista kaikkein rakastetuin, sillä hyväsydämisyydessään, avuliaisuudessaan ja kauneudessaan hän veti puoleensa

jatkuvasti ihailevia katseita ja kunniaa, jota ei olisi koskaan halunnut ja josta ujos-  
sa vaatimattomuudessaan hämmentyi ja yritti kieltäytyä. Kaikki pitivät myös eniten hänen  
hallitsemastaan vuodenajasta, sillä se oli lämmin, valoisa ja täynnä vehreän luonnon kauneutta.  
Vuodenajoista vähiten pidettiin kylmästä ja pimeästä talvesta, ja sen mukaan määräytyi myös  
suosio Talven Valtiaan kohdalla. Wirden oli jo useamman kerran jäänyt suosiossa ja kohdalleen  
saamassa kunnias-  
sa muitten Neljän Suuren varjoon, mutta havaitessaan Zymran aina  
voittavan, sietämätön kateus valtasi hänet ja sitä myöten kasvava viha naista kohtaan.  
Kunnianhimoisuudessaan hän vetäytyi mielenosoituksellisesti yhä useamman kerran tämän ja  
muitten Vuodenaikojen hallitsijoiden seurasta syrjään ja syksyn koittaessa ja vihan ylittäessä jo  
hänen oman sietokykynsä hän ei enää saapunut ollenkaan luonnon hallitsijoiden yhteisiin  
kokouksiin. Vihan ja kateuden mädättäessä Wirdenin sydämen kylmäksi ja pimeäksi hän vannoi  
mielessään kostavansa Kesän Valtiatar Zymralle sen vääryyden, että tämä oli riistänyt häneltä  
hänen kunniansa ja ihailijansa. Itsekkyys ja viha virtasivat hänen suonissaan katkerina ja  
kirvelevinä kuin myrkky, ja pian mies huomasi vihaavansa naista enemmän kuin ketään muuta  
elävää olentoa koko maailmassa. Syksyn kääntyessä kohti talvea Talven Valtias lähti  
valtakunnastaan ja jätti sen tyhjäksi ja autioksi. Hänen mielessään oli kasvanut viimein  
suunnitelma, jolla hän halusi kostaa Zymralle: hän aikoi tappaa naisen, tämän puolison ja  
vastasyntyneen tyttären päästäkseen lopullisesti eroon mielestään vastenmielisestä lämpimästä  
vuodenajasta. Wirden janosi valtaa pahuuteen kääntymistään niin kyltymättömästi ja kiihkeästi,  
että käännutti pohjoistuulen hallitsija Nordanarin ja muut pohjoisen ilmattaret puolelleen, jolloin  
nämä liittyivät hänen joukkoihinsa ja tulivat yhtä julmiksi. Kuukausipalvelijoitaan Decermunia,  
Janryndiä ja Febriaa hän ei harmikseen saanut käännutettyä, mikä vain lisäsi hänen koko ajan  
kasvavaa raivoaan ja pahuuttaan. Uusien palvelijoihinsa avulla mies vetäytyi kauas  
Suurmantereen pohjoisimmille ja hyisimmille rajoille, jossa levitti paikkaan ikuisen talven  
vannoen laajentavansa valtaa vuosien kuluessa kaikkialle muuallekin ja riistävänsä  
luonnonvoimat omaan käyttöönsä kaikilta Vuodenaikojen ja Kuukausien hallitsijoilta. Wirden  
pystytti Pohjoisvuorten korkeimman vuoren huipulle ikijäisen, pimeän valtakuntansa, jonne  
linnoitautui suunnittelemaan pahoja aikeitaan. Kesän Valtiatar oli huolestunut miehen  
omituisesta käyttäytymisestä aavistamattakaan kaikkea sitä hirveyttä, mitä tämä oli jo tehnyt.  
Sääli Wirdeniä kohtaan oli valtasi hänen mielensä niin vahvana, että hän kävi kalpeaksi ja  
etäiseksi. Nainen kiiruhti heti Pohjoisvuorille Jäälinnaan, missä tapasi ystävänsä, jota ei ollut  
tunnistaa. Talven Valtias näytti paljon vanhemmalta ja kopeammalta ja entiset hienopiirteiset  
kasvot olivat jo saaneet syviä uurteita ja alkaneet näyttää kolkoilta ja veistoksellisilta. Tämän  
harmaat silmät olivat kylmät. Zymra näki heti jonkin olevan vinossa, sillä ne hohtivat outoa,  
etäistä valoa kuin kiihkossa nähdessään hänet. Hurjilla ja kolkoilla kasvoilla käväisi raivoisa ilme  
ja ne kalpenivat. Wirdenin hymyillessä Kesän Valtiatar näki heti, ettei se ulottunut silmiin  
saakka, sillä ne jäivät kylmiksi ja petollisen kirkkaiksi. Talven Valtiaan puhuessa tämän sanat  
kuulostivat äkkiä teeskennellyiltä - jopa vihamielisiltä, sillä syvä, jäätävä ääni tihkui ivaa. "Vai  
Kesän Valtiatar Zymra? Sinua en olekaan pitkään aikaan nähnyt - enkä kyllä muitakaan rakkaita  
ystäviäni", mies sanoi hänen äänensä kuulostaessa entistä vain kylmemmältä ja  
vaarallisemmalta. Zymra huomasi tämän vaimon kyyhöttävän säikähtäneen näköisenä  
nurkassa, kuin tämä ei olisi tiennyt, mitä tehdä. Hän oli hämmästy-  
nyt tämän kalpeilta kasvoilta kuvastuvaa kauhua, samoin pienen valkotukkaisen pojan, joka oli piiloutunut äitinsä selän  
taakse. Sali oli täyttyi aivan hänen huomaamattaan monista pohjoisen tuulenhengistä, jotka  
olivat olleet pitkään ilmiriidassa etelän, idän ja lännen henkikansojen kanssa. Joukossa oli  
kuuluisia tuulenhengilymiyksiä, jotka oli aina tunnettu kautta aikain Wirdenin alaisina. Kesän

Valtiatar keskeytti tämän epämieluisan hiljaisuuden, jonka aikana joka ikinen silmäpari tuijotti häneen, puhuen samalla tälle suoraan pitkään aikaan. "Wirden, rakas ystäväni! Kaikki ovat kaivanneet sinua yhteisiin kokouksiin luonnon hallitsijoiden kesken. Voitko selittää, mistä tämä kaikki yhtäkkinen syrjään vetäytymisesi oikein johtuu? Mikset voisi uskoa minulle huoliasi?" Talven Valtias vastasi katseeseen vaikeasti tulkittavissa olevalla ilmeellä, jolloin Kesän Valtiatar oli tavoitti äkkiä oudon kylmän välkkeen tämän harmaissa silmissä, jotka olivat hopeansävyiset kuin Pohjoisvuorten huiput aamuauringossa. "Vai niin", Wirden kuiskasi, jolloin hänen äänensä oli hyytävä kuin pohjoisesta puhaltava tuuli. Kaikki puheensorina vaikenä äkisti kuin veitsellä leikaten ja vasta nyt Zymra vaistosi vaaran - mutta liian myöhään. Talven Valtias oli nousi valtaistuimeltaan näyttäen hänen mielestään tavattoman pitkältä, jäätävältä ja etäiseltä. Kylmät silmät katsoivat suoraan hänen omiinsa, jotka nekin olivat harmaat sinisestä vivahteestaan huolimatta. Zymra kauhistui nähdessään tämän kasvoilla ilmeen, jota ei ollut nähnyt ystävänsä kasvoilla vielä koskaan. Niiden jokaisessa veistoksellisessa, hurjassa piirteessä ja kirkkaissa silmissä saattoi nyt huomata niissä asuvan jäätävän pahuuden, joka oli syönyt Wirdenin sydäimestä kaiken hyvyyden ja liannut sen mustaksi ja hirvittäväksi. Lihaksikkaan käden ote puristui entistä lujemmin ikijäisen sauvan ympäri, jonka päässä hohtava helmi alkoi samassa hohtaa kylmän kuutamon lailla - samoin kehä miehen ympärillä. "Wirden - mitä sinä -" Zymra yritti sopertaa perääntyessään kauemmas ja ollessaan kasvoiltaan liidunvalkea tajutessaan, ettei ystävä ollut oma itsensä. Talven Valtiaan kylmissä silmissä oli ivaa ja samalla hetkellä peiteltyä katkeruutta ja raivoa ja kovilla kasvoilla julma, pilkallinen ja raivoisa hymy. "Tiesin, että tulisit, Kesän Valtiatar - hyväsydämisyytesi sai sinut ansaan. Olet jo varmasti kauan miettinyt, miksen ole ilmoittanut yhteisiin kokouksiinne. En kestänyt sitä, että veit minulta kaiken kunnian - sinä, joka aina on ollut niin kiltti, kansan lellikki ja kiistaton suosikki. Kaikki valta ei kuulu enää sinulle, muille Vuodenaikojen ja Kuukausien hallitsijoille, jotka aina pilkkasivat talvea - mahtavaa ja kauneinta vuodenaikaa, mitä maailmassa voi olla. Jopa Decermun, Janrynd ja Febria käänsivät minulle selkänsä, samoin koko kansa - väittäen talvea jäätäväksi, pimeäksi ja masentavaksi ajaksi. Mutta nyt - nyt teen sen, mitä olen aina halunnut - todistan koko maailmalle, että minä, Talven Valtias Wirden, olen mahtavin ja voimakkain Vuodenaikojen hallitsijoista - kaikki minua vastustaneet ja pilkanneet saavat kärsiä - IKUISEN TALVEN AIKA KOITTA! Zymra, enää et voi estää minua ja voimieni kasvamista etkä myöskään aikeitani, JOTKA AION TOTEUTTAA! MINUSTA, TALVEN VALTIAASTA ON TULEVA MAHTAVIN OLENTO KOKO ESTHRÄNDISSA! PIAN VOIMANI KASVAVAT JA YLTÄVÄT MUIHIN ULOTTUVUUKSIIN! POHJOISEN KANSA, VOITAMME IDÄN, LÄNNEN JA ETELÄN!" Wirdenin sanottua sen Zymrasta tuntui ikään kuin kylmä tuuli ja tuo syvä, hyytävä ääni olisi äkkiä jäädyttänyt ilman ja saanut sietämättömän kylmyyden syttymään rintaan ja koko ruumiiseen. Ikijäiset seinät jäätyivät entistä jäisemmiksi Talven Valtiaan parran jäätyessä sojottaviksi jääpuikoiksi joka karvaa myöten ja ihon muuttuessa huurteesta valkoiseksi. Vasta silloin Kesän Valtiatar äkkiä käsitti kaiken. Kateus - se oli syönyt hänen ystävänsä sydäimestä kaiken sen hyvyyden ja entisen ystävällisyyden ja korvannut kaiken vihalla - kylmällä raivolla häntä kohtaan. Hento, sorjaa ja valkeaa liljaa tai ruusua kauneudessaan muistuttava nainen tunsi äkkiä samanlaista raivoa - se työnsi esiin tulenlieskoja auringonsäteiden hohteisista hiuksista ja sai helmen hänen oman sauvansa päässä hehkumaan vaarallisen kirkkaana. Mutta silti - vaikka Wirden ei enää rakastanut ystävänsä, rakasti Zymra edelleen häntä jopa nyt. Sääli ja katkeruus - hirveä suru ja epätoivo tuosta entisestä sisarrakauden menettämisestä oli sumentanut kaiken ajan ja paikan tajun - viimeisenkin järjen rippeen Kesän Valtiattaresta ja kadottanut luonnon ja tulen villin, vahvan voiman hänen sydäimestään. "Hyvästi - hyvästi,

Wirden - emme tapaa enää koskaan! Et enää rakastanut minua sydämettömyyttäsi, mutta minä rakastan sinua edelleen siitä välittämättä! **KAIKKI ON MENNYTTÄ!**" Tuo voimaton, sääliittävä asenne vain lisäsi Talven Valtiaan raivoa ja pilkallisuutta. "Tässäkö on nyt se voimakas, mahtava luonnon Valtiatar, jota koko kansa ihailee ja kunnioittaa? Pelkkä nuutunut lilja, kuihtunut valkea kukkanen muiden mahtavampien joukossa, voimansa menettänyt!" mies ilkkui. "Kuolemasi saat minun kädestäni - Talven Valtiaan voimakkaasta, mahtavasta kädestä, joka viimein kukistaa sinut, Kesän Valtiatar Zymra - kosten kaiken sen, minkä teit minulle! **JÄTIT MINUT AINA VARJOOSI, OLIT MUKA MAHTAVIN, MUTTA SITÄ OLEN NYT MINÄ, TALVEN VALTIAS, EIKÄ KUKAAN MUU!**" Talven Valtiaan raivo oli niin silmitön, että jopa eturivissä istuvat arvostetut Pohjoisen tuulenhenkylimykset kalpenivat kauhusta ja vetäytyivät taaksepäin. Kahden Vuodenaikojen hallitsijan harmaat silmät olivat kohdanneet toiset harmaat mutta niin erisävyiset. Wirden liikahti salamannopeasti eteenpäin tähdäten sauvansa suoraan Zymran sydämeen, jolloin helmi sen päässä oli alkanut hehkua kuin jäinen, kuunhohteinen silmä. "Ixá!" Kylmä ääni huusi jääloitsun, ja samassa sen kärjestä purkautui sokaisevan kirkas valo, josta huokuva voima jäädytti salin takassa palavaa kylmää tulta myöten. Talven Valtiaan jäätävä voima lävisti kuin veitsi Kesän Valtiattaren rinnan. Nainen kirkui tuskissaan huutaen viimeisiksi sanoikseen: "Hyvästi! Voimani, siirtyköön se tyttärelleni -" Sitten ääni katkesi ja jäätäneistä, kauniista kasvoissa lasittuneena tyhjään tuijottavat silmät eivät enää nähneet.